

Thierry Meyssan: JAK RUSKO A ČÍNA VYUŽÍVAJÍ SVÉ VOJENSKÉ PŘEVAHY?

- CZ24 News | 19. května 2023

RUSKO/ČÍNA: Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov předsedal 24. dubna 2023 Radě bezpečnosti OSN. Rusko a Čína mají zbraně mnohem lepší než zbraně západních mocností. Tyto zbraně umožnily Ruské federaci vyhrát válku v Sýrii a Moskva je nyní připravena vyhrát válku na Ukrajině. NATO poté, co selhalo na Blízkém východě - kde vyzbrojilo stovky tisíc džihádistů - nemůže zastírat, že realita ukrajinského bojiště je pro západní stranu velmi nepříznivá.

Způsob myšlení bývalých koloniálních mocností je vede k přesvědčení, že Rusko a Čína využijí své vojenské převahy, aby vnutily svůj způsob života zbytku světa. Ale Moskva a Peking tento záměr nemají a to je velmi daleko od toho, co dělají. Dokonce by se muselo říci, že to, co dělají, je pravý opak.

Moskva a Peking nepřestávají vyžadovat přísné uplatňování mezinárodního práva. To je vše. Rusové touží žít ve své zemi v míru, zatímco Číňané doufají, že budou moci obchodovat s celým světem.

Události hlášené z Ukrajiny nám daly zapomenout na požadavky, které Rusko opakuje od roku 2007. Rusko požaduje velmi konkrétní bezpečnostní záruky, především to, aby v sousedních zemích nebyly žádné arzenály třetích stran.

Jako největší země světa může Rusko zajistit bezpečnost svých rozsáhlých hranic pouze tím, že zajistí, že u jeho bran nebudou umístěny žádné armády. V opačném případě a v případě invaze na jejich území je jediným dostupným řešením uchýlit se ke strategii „spálené země“.»Generál Feodor Rostopchin (1763-1826).

To vysvětluje všechna ruská jednání s bývalými členy Varšavské smlouvy. A to je také smyslem jednání se všemi bývalými sovětskými státy. Moskva nikdy nic nenamítala proti tomu, aby si tyto státy vybíraly své spojence, nebo dokonce proti tomu, že se rozhodly stát se členy NATO. Proti tomu se staví pouze v případě, že vstup do NATO znamená instalaci arzenálů atlantické aliance na území těchto zemí, u bran ruského území.

Moskva byla spokojena v roce 1999, kdy 30 členských států Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) podepsalo Istanbulskou deklaraci, takzvanou „Evropskou bezpečnostní chartu“, která stanoví dva základní principy:

právo každého státu zvolit si své aliance;

povinnost každého státu nezaručit svou vlastní bezpečnost na úkor bezpečnosti jiných států.

Právě porušení těchto dvou principů dalo vzniknout ukrajinskému konfliktu. To je smysl projevu prezidenta Vladimira Putina na mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007. Putin tam odsoudil nerespektování závazků přijatých v rámci OBSE a vznik jakési „monopolní“ vlády světa.

Západní mocnosti, které v té době považovaly Rusko za bankrotující zemi, přijaly Putinovy výroky jako pravdivé, ale považovaly je za ubohé stížnosti bezmocného národa.

To byla chyba. Rusko opět povstalo, dokázalo překonat Západ a dnes využívá svou moc k tomu, aby přinutilo obyvatele Západu respektovat principy, které dříve akceptovali. Ale nevyužívá svou moc k

tomu, aby nám vnutil svůj způsob myšlení.

Po rozpadu SSSR se Západ domníval, že je zbytečné respektovat závazky, které přijal během studené války. A trval na vybudování " Nového světového řádu ", podle vzorce Margaret Thatcherové a George Bushe staršího, Nového světového řádu " založeného na pravidlech "... na pravidlech, která Západ definoval jednostranně, bez konzultace se " zbytkem světa". – což je vlastně většina.

Stručně řečeno, národy Západu porušují téměř vše, co podepsaly, včetně mezinárodního práva.

Mezinárodní právo, zrozené na Haagské konferenci v roce 1899, je zásadně neslučitelné s anglosaským právem. Mezinárodní právo je pozitivní úmluva, bylo vyvinuto podle zásady jednomyslnosti, což znamená, že je přijímáno každým z těch, kdo ji uplatňují. Ale anglosaské právo je naopak založeno na využívání, což ho vede k tomu, aby byl vždy pozadu ve vztahu k vývoji světa a privilegoval ty, kteří v určitém okamžiku ovládli planetu.

Počínaje rokem 1993 začal Západ postupně nahrazovat všechny mezinárodní smlouvy a přepisovat je podle obecného práva. V té době za prezidenta Billa Clintona zastupovala Spojené státy v Radě bezpečnosti Madeleine Albrightová, dcera profesora Josefa Korbela, bývalého českého diplomata, který se stal profesorem na univerzitě v Denveru. Korbel učil své studenty, že nejlepším způsobem, jak Spojené státy ovládnout svět, není dobýt jej vojensky, ale přimět jej, aby přijal americký právní systém... stejně jako to dříve udělala britská koruna.

Poté, co byla americkou velvyslankyní při OSN, byla Madeleine Albrightová ministryní zahraničí. A pak, s Georgem Bushem mladším v Bílém domě, byla to Condoleezza Riceová – adoptovaná dcera Josefa Korbela – kdo nahradil Colina Powella ve funkci šéfa ministerstva zahraničí. V praxi se během posledních 20 let Západ – pod vedením Washingtonu – oddal ničení mezinárodního práva a vnucování jeho pravidel, čímž dosáhl současné situace, kdy si západní země důrazně uzurpují titul «mezinárodní společenství».

21. března 2023 prezidenti Ruska a Číny, Vladimir Putin a Si Ťin-pching, přijali společnou strategii, aby zvítězilo mezinárodní právo. Jde přesně o demontáž systému, který zavedly Madeleine Albrightová a Condoleezza Riceová.

Rusko jako předseda Rady bezpečnosti OSN v dubnu zorganizovalo veřejnou debatu na téma „ Udržování mezinárodního míru a bezpečnosti: efektivní multilateralismus založený na dodržování zásad zakotvených v Chartě Organizace spojených národů “.

Tato debata, která se konala v sále Rady bezpečnosti OSN a za předsednictví ministra zahraničí Ruské federace Sergeje Lavrova, neměla za cíl odhalit „špinavé prádlo“ nahromaděné od zániku SSSR, ale začít mobilizovat největší možný počet států. V poznámce (S/2023/244), kterou Rusko před debatou rozeslalo, Moskva vysvětluje, jak se západní unipolární řád vnucuje místo mezinárodního práva.

Moskva také varovala před rolí nevládních aktérů – slavných «NGOs» – v tomto manévru. Poukázala také na to, že přeměna lidských práv na kritérium správy věcí veřejných namísto toho, abychom je považovali za cíl, kterého je třeba dosáhnout, ve skutečnosti poškozuje procesy, které mají tendenci zlepšit dodržování těchto práv. Zdůraznil také, že mezinárodní soudy neslouží k obraně Zákona, ale k rozdělení světa na „ dobré “ a „ špatné “, takže tyto soudy již neslouží k řešení sporů, ale k vytváření hierarchií, neslouží ke sjednocování, ale k našemu rozdělení.

Poznámka z ruské mise skončila vznesením otázek, jako jsou následující:

Co by se dalo udělat pro obnovení kultury dialogu a konsensu v organizaci [OSN], včetně Rady

bezpečnosti?

Jaký je nejlepší způsob, jak demonstrovat, že současná situace, charakterizovaná selektivním přístupem k normám a principům mezinárodního práva, včetně Charty [OSN], je nepřijatelná a nemůže nadále pokračovat?

Do debaty nic nepřispělo ani vystoupení generálního tajemníka OSN Portugalce Antonia Guterrese. Guterres se omezil na představení budoucího programu OSN a řada účastníků debaty se pak rozdělila do tří skupin.

Rusko zdůraznilo hodnotu Charty OSN, odsuzovalo její vývoj v posledních 30 letech, vyslovilo se pro zásadu rovnosti mezi všemi suverénními státy a odsuzovalo přemrštěnou moc západních mocností v rámci OSN a její unipolární uspořádání.

Připomněl, že ruská speciální vojenská operace na Ukrajině je důsledkem státního převratu – toho, který se odehrál v Kyjevě v roce 2014 – a že problémem tedy není Ukrajina, ale způsob, jakým Západ řeší mezinárodní vztahy.

Rusko mimochodem připomnělo generálnímu tajemníkovi OSN, že jeho pozice ho zavazuje být neustranný. Ruský ministr zahraničí dále zdůraznil, že pokud připravované dokumenty OSN nebudou respektovat princip neustrannosti, neudělají nic jiného, než že svět trochu více rozdělí, místo aby jej spojovaly.

Skupina přátel na obranu Charty OSN a Skupina 77 (G77) vydaly podobné výpovědi jako Rusko.

Druhá skupina, západní země, se neustále snažila odklonit debatu k otázce Ukrajiny, přičemž odmítala vzít v úvahu puč na Majdanu a trvala na násilí ruské „invaze“ a připomínala její lidskou cenu.

Třetí skupina vydala ještě ostřejší kritiku. Pákistán odsoudil pojem „síťový multilateralismus“, což je v rozporu s mezinárodním řádem tvořeným suverénními a rovnoprávnými státy. Tato země také odmítla jakoukoli vyhlídku na „unipolární, bipolární nebo dokonce multipolární svět, pokud [ten svět] mají ovládat nějaké ultramocné státy“. Etiopie a Egypt odsoudily roli, kterou velmoci přisuzují nestátním aktérům.

Rusko a Čína před debatou připomněly delegacím některých zemí mezinárodní smlouvy, které „Nový světový řád“ bezostyšně porušuje.

Například,

V roce 1947 se Finsko písemně zavázalo, že bude neutrální. Její nedávné přistoupení k NATO je proto porušením tohoto závazku.

V roce 1990, v roce svého vzniku, se bývalé sovětské republiky Pobaltí zavázaly zachovat pomníky postavené na počest obětí Rudé armády v boji proti nacismu. Ničení těchto památek je proto porušením závazků, které tyto země podepsaly.

V rezoluci 2758 z 25. října 1971 Spojené národy uznaly vládu Čínské lidové republiky jako jediného legitimního zástupce čínského národa. V důsledku této rezoluce byla vláda ustanovená Čankajškem na Tchaj-wanu vyloučena z Rady bezpečnosti OSN a vláda v Pekingu od té doby reprezentuje Čínu v OSN.

Nedávná námořní cvičení Čínské lidové republiky v Tchajwanském průlivu proto nejsou agresivním činem proti suverénnímu státu, ale rozmístěním sil suverénního státu – Čínské lidové republiky – ve

vlastních teritoriálních vodách.

Ve Smlouvě o nešíření jaderných zbraní z roku 1968 se jaderné mocnosti zavázaly, že nebudou převádět jaderné zbraně do jiných zemí, a signatářské země, které nevlastní jaderné zbraně, se zavázaly, že nebudou akceptovat rozmístění jaderných zbraní na svých územích.

V rámci NATO však Spojené státy rozmístily taktické jaderné bomby a rakety na řadě svých vojenských základen mimo území USA, konkrétně v několika evropských zemích, a dokonce cvičí zahraniční vojáky v používání těchto zbraní. Porušují tak závazky přijaté při podpisu Smlouvy o nešíření jaderných zbraní, a to jak ve Spojených státech, tak v Německu, Belgii, Itálii, Nizozemsku a Turecku.

Zde uvedeme pouze tyto 4 příklady. Výčet závazků a porušovaných mezinárodních smluv je ale mnohem delší a je zřejmé, že dříve či později se objeví mnohonásobné nároky ze strany nezápadních států, tedy vlád, které představují 87 % světové populace.

Stručně řečeno, „ Západ “ se obává Ruska a Číny je, že jejich moc je donutí respektovat závazky, k dodržování kterých se sami zavázaly.

AUTOR: Thierry Meyssan

[ZDROJ](#)

Překlad: czechfreepress.cz